

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 26835

гр. София, 12.12.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 12.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **12380** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166, ал.3 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172 ал.5 и 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. И. Ф., ЕГН [ЕГН] от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 24-0262-000145/28.11.2024г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ Е. П., с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на С. И. Ф. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата е направено особено искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на обжалваната заповед. Същото е аргументирано с твърдения за оказване на негативно влияние върху личния и професионален живот на жалбоподателя от предварителното отнемане на СУМПС, както и необходимостта му от СУМПС, по повод изпълнение на работата му. Твърди, че неуважаване на искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта значително би затруднило ежедневната му необходимост от придвижване с МПС във връзка с лични задължения към семейството, както и към работодателя. В подкрепа на тези доводи с жалбата са представени Болничен лист № Е20241012471/28.11.2024г., Грамота от Министърът на отбраната и длъжностна характеристика.

Ответникът-мл.автоконтрольор при ОД на МВР С., РУ Е. П., при изпращане на административната преписка в съда, не е изразил становище по искането за спиране.

Като обсъди доводите, изложени от жалбоподателя, съдът в настоящия състав намира следното:

Искането за спиране е направено от надлежна страна- адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В конкретния случай със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) № 24-0262-000145/28.11.2024г., издадена от мл. автоконтролър към ОДМВР С., РУ Е. П., на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Същата е наложена във връзка с отказ на водача да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Със специалната норма на чл. 172, ал.6 от ЗДвП е предвидено, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Т.е. налице е допуснато по силата на закона предварително изпълнение, поради което не следва в акта да бъде постановено такова на основание чл.60 АПК.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основанието за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Законът за движението по пътищата не регламентира основанията, при които съдът може да спре изпълнението на административния акт, поради което в случая е приложима нормата на чл. 166, ал.4, вр. ал.2 от АПК. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон /в случая ЗДвП/, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от същия кодекс. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на Общото събрание на съдиите във ВАС. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. Следователно, за да спре допуснатото по силата на закона изпълнение съдът следва да установи, че то би могло причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. В тежест на жалбоподателя в административния процес е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно, а именно да посочи вредите и да представи доказателства за вида им и за вероятността те да настъпят, ако обжалваният административен акт бъде изпълнен преди съдът да се произнесе по неговата законосъобразност.

В процесния случай жалбоподателят не сочи основателни причини и не ангажира съответни доказателства относно причиняване на значителни вреди в резултат на предварителното изпълнение на наложената ПAM. Тези вреди не се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, защото по силата на закона е презюмиран общественият интерес за допускане на предварителното ѝ изпълнение. Оспорващият следва да обоснове вероятността от настъпването на вредите, с оглед преценката за значителността и поправимостта им, което в случая не е сторено.

Твърдените обстоятелства за негативно влияние върху личния и професионален живот не намират доказателствена опора в приложените писмени доказателства, с оглед

преценка по реда на чл.166 от АПК. Ползването на автомобила от жалбоподателя при придвижване до работното място също не съставлява значим факт, на който да се отдаде приоритет. Професионалните постижения на жалбоподателя /видно от приложената грамота/ сами по себе си не оборват този извод, нещо повече следва да мотивират жалбоподателя към стриктно спазване на закона. Твърденията за употребата на медикаменти, които биха могли да се отразят на тестването на жалбоподателя за наркотични вещества са въпроси по същество на делото, предвид липсата на безспорната им установеност към момента.

С оглед изложеното, съдът намира, че в конкретния случай не може да се извлече основателно предположение за настъпването на значителни или труднопоправими вреди за жалбоподателя, които да налагат спиране на предварителното изпълнение на акта, още повече предвид превантивната му роля. В тази връзка следва да се отбележи, че на водача е издаден талон за медицинско изследване, чийто резултат би могъл да опровергае наличието на наркотични вещества, предвид твърдението за приемане на медикаменти, но видно от съдържащите се материали в административната преписка липсват данни за проведено медицинско /кръвно/ изследване. Т.е. не се излагат сериозни аргументи, съобразно посочените законови критерии за спиране изпълнението на акта. Априори, не се установява наличие на противопоставим интерес, който по степен на важност да е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. Развитите в жалбата доводи са свързани с преценката за законосъобразност на издадената заповед, която съдът ще осъществи с акта си по същество.

При това положение не може да се приеме, че са налице основания за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на наложената ПАМ.

По изложените съображения съдът счита, че не са налице предпоставките по чл.166, ал.2 от АПК и искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта следва да бъде отхвърлено.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на С. И. Ф., ЕГН [ЕГН] от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № 24-0262-000145/28.11.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР С., РУ Е. П.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ